

Forslag

til

Lov om ændring af lov om hunde.

(Vedtaget af folketinget ved 3. behandling den 9. maj 1969.*)

§ 1.

I lov om hunde, jfr. lovbekendtgørelse nr. 232 af 23. juni 1962, som ændret ved lov nr. 422 af 19. december 1966, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

„§ 1. Besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om udformningen af det i stk. 1 nævnte skilt.“

2. §§ 2-8 ophæves, og §§ 9-15 ændres til §§ 2-8.

3. I § 10, der bliver § 3, affattes stk. 1, 5. og 6. pkt., således:

„Bærer hunden ikke halsbånd forsynet med skilt som nævnt i § 1, fremlyses den. Hvis besidderen ikke inden 3 døgn efter, at underretning eller fremlysning har fundet sted, indløser hunden ved at betale de udgifter, som optagelsen har medført, kan politiet afhænde hunden eller lade den aflive.“

4. I § 10, der bliver § 3, udgår i stk. 3, 1. pkt. „købstæder“, og i stedet indsættes: „byer“.

5. I § 13, der bliver § 6, affattes stk. 2, 3. pkt., således:

„Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om pålægget.“

6. I § 15, der bliver § 8, affattes stk. 2, 2. pkt., således:

„Forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter stk. 1.“

7. §§ 15 a og 16 ophæves, og efter § 15, der bliver § 8, indsættes som nye paragraffer:

„§ 9. Anlægger skadelidte sag mod forsikringsselskabet, skal selskabet tilsige besidderen af hunden til ethvert retsmøde med det varsel, som efter retsplejelovens § 175 gælder for vidner i borgerlige sager. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 2.

Stk. 2. Den, der tilsiges efter stk. 1, kan ved fremsættelse af begæring herom til retsbogen indtræde som part i sagen. Indtræder han ikke, er afgørelsen af erstatningsspørgsmålet ved dom eller forlig bindende for ham.

§ 10. Hvis der rejses tiltale for nogen skadevoldende lovovertrædelse, der i henhold til § 8 kan medføre erstatningsansvar, skal der gives skadelidte lejlighed til at påstå erstatning. Hvis der ikke opnås forlig om erstatningen, skal erstatningspåstandene påkendes under sagen, selv om straf ikke pålægges tiltalte. Sådan påkendelse kan ske før eller efter afgørelsen af spørgsmålet om straf. Hvor erstatningskravet angår materiel skade og er af indviklet beskaffenhed, kan retten, efter at forlig forgæves er prøvet, nægte kravets forfølgning under straffesagen.

Stk. 2. Det forsikringsselskab, i hvilket der er tegnet ansvarsforsikring for den skadevoldende hund, anses for erstatnings-